

faries més que interpretar el meu desig. Em semblarà que compleixo un petit deure, un deure doble: per l'amistat i l'admiració que et professo i per la meva condició de sabadellenc. I no dubto que la revista "Quadern", que dirigeix el meu bon amic Cuscó acollirà aquest text i el farà públic de bon grat. Un text, unes paraules, si més no, sinceres i clares. Cosa que no sempre són les crítiques. Frederic Lloveras sap que jo sempre he desconfiat de certs crítics i fins i tot de certs tractadistes o professors de les arts i les lletres. Em refereixo als que no s'estan de bastir sobre l'obra artística o literària unes teories que més aviat pequen de retòriques i poc substancials, farcides, això sí, de cites dels grans pensadors sobre la matèria que en aquest moment donen la pauta i assenyalen l'ascensió o la decadència d'escoles, de tendències, d'estils i de modes. I dic **en aquest moment**, perquè els referits pontífexs duren poc temps i són substituïts cada dos per tres per altres que acaben d'escalar el cim després d'haver reduït a pols les hermètiques i filosòfiques bastides muntades pels seus immediats predecessors. Aquí em sembla que ve a tomb la dita d'un escriptor de llengua anglesa, lliure i sa, vull dir incontaminat, de vigorosa intel·ligència, el qual en algun lloc exclama sarcàsticament: "*Els qui saben fer fan, els que no en saben ensenyen a fer*".

I el meu germà bessó, des del seu refugi i amb tota la modicitat que li escau, ha escrit darrerament:

Preteneu crear un art del vostre temps, però les arts no progressen, només munden.

El que progressa són els instruments utilitaris, pseudo i subcultura.

I el contagi fatal d'aquest progrés envileix l'art, el desnatura.

El meu estimat amic Frederic Lloveras no és precisament dels qui envileix l'art, sinó tot el contrari!

Joan Oliver
B - Febrer 1982

ANTONI SANT RIMBAU

Me'n vaig assabentar quan era fora de Sabadell, passant uns dies de vacances. Fullejava "La Vanguardia" i, tot i que no tinc tirada a mirar les esqueles, els meus ulls es van fixar en una laconica nota d'aquella pàgina: "*Antoni Sant Rimbaud, poeta, la missa...*"

Em vaig quedar gelada encara que certament el dia era calorós.

Com una pel·lícula, em va passar pel pensament la teva imatge. Et vaig veure ja fa uns anys, no gaires de fet, quan vas anar a Ràdio Sabadell amb el teu primer llibre sota el braç. Et vaig atendre jo, recordes? A partir d'aquell dia, sempre que anaves a l'emissora preguntaves per a mi i, després de conversar una estoneta, t'entrevistava per assestar als nostres oïdors dels teus progressos literaris explicats per tu mateix.

Quina abismal diferència entre el primer i l'últim llibre! Quina inquietud permanent en el teu esperit, sempre cercant no sabies què.

L'últim cop que ens vàrem veure, devia ser pel gener o febrer, ara fa un any més o menys. Estaves prim i ullerós, vas explicar-me la teva estada a la Índia. Vas obsequiar-me amb el teu últim llibre i vas dir-me que no et trobaves bé des que vas anar al continent asiàtic. Feia molt temps que no ens havíem vist i la teva presència em va impactar. Vàrem quedar que jo et telefonaria després de llegir el llibre i et donaria, com sempre, la meva sincera opinió. Ara em culpo de no haver-ho fet. Estant malalta, no em vaig posar en contacte amb tu; vaig deixar anar passant els dies fins que en aquell fatidic d'últims d'agost, vaig saber del teu òbit.

Eres una mescla de místic i vitalista, encara que això últim ho duies molt amagat, ja que la teva tímida innata a penes ho deixava traslluir.

Recordes les vegades que havíem rigut comentant que ser poeta i banquer no lliga gaire?

L'últim dia que ens vàrem veure, em vas participar les ganes que tenies de posar una formatgeria, tampoc feia això per un poeta i així ho vàrem comentar, oi? Quan em deies això, quan parlaves de l'avenir crec que tots dos sabíem que els teus projectes no es realitzarien. Tu vas portar-me l'"Alexis Nikopoulus, ser hermafrodita, fill de la Mar i el Sol", i en canvi, tots dos sabíem que molt aviat iniciaries de debò el teu "Pelegrinatge a l'Infinit".

Desitjo Antoni que el teu esperit inquiet hagi trobat la pau i allò que no sabies que era, però ho cercaves amb tanta fruïció.

*"Ésser terra, dintre terra,
ésser pols en la pols del temps.
Aquesta és la pau que busco
aquest és el meu testament.
Ésser terra, eternament."*

No ets terra amic. No conec la teva família, no conec als teus amics, però no ets terra, Antoni, no ets terra.

M'agradaria tant poder conversar amb algú que t'hagués conegut i estimat... Ben segur que fórem dos a dir que no ets terra, ni un record. **Ets encara, seràs sempre** un AMIC dels teus amics.

Aurora Tricuera Oller

Antoni Sant Rimbaud té els següents treballs publicats:

"*Poemes i cançons del tragner*" (1974).

"*Pelegrinatge a l'Infinit*" (del qual he posat els cinc versos anteriors) 1975.

"*Espanya imaginària*" (1976).

"*Ariadna, argonauta a Formentera*" (1977).

"*Alexis Nikopoulus, ser hermafrodita, fill de la Mar i el Sol*" (1980).

COMELLAS
sala d'art

C/. CONVENT, 110 (PLAÇA MARCET) - SABADELL